

ИНТЕРМЕЦО ПЪРВО.

Полунощъ.

(Картина)

Спи свѣтлината на бледа луна въ равнинитѣ,
тихото езеро въ мрака оглежда звездитѣ,
малка могила се тамъ на брѣга извишава.

На нея стълбъ съсъ колело изправенъ,
на стълба черепъ бѣлъ поставенъ,
край стълба въ мигъ се появяватъ
рой духове и заиграватъ.

Хорътъ на духоветѣ

«Тиха полунощъ сега е;
въ гробищата зракъ играе
и съ своя мъртвосинкавъ пламъ
мрътвеца новъ облива тамъ.
Спятъ всички — той на стража бди,
опрѣнъ на своя кръстъ въвъ мрака,
стои, замѣстникъ чака.
Просторътъ гасне безъ лъчи —
далече месецъ бледъ блести,
блести и въ мъртвитѣ очи,
и въ устнитѣ полуоткрити
пристиснати блещатъ зѣбитѣ.»

Единъ гласъ

«Часътъ дошълъ е! — гроба пригответе,
че страшний господарь на лесовѣтъ
очаква утре вѣченъ сънъ.»